

tægter har saaledes Forslaget ved sin Skattefrihed af de første 1,500 Kr. og sit Fradrag af 1,000 Kr. videre opad. Og dette kunde man udarbejde videre. Man kunde indføre en Skat, der var lidt højere, og samtidig gøre Fradragene væsentlig større. Over for alle mindre Indtægter, ja, endda ret langt op kunde man derved ved Indkomstskatten i det væsentlige naa det samme som ved stigende Skala. Og noget ganske lignende kan naas for Ejendomsskylden. Hvis man der vilde fradrage visse Procenter af Ejendommens Værdi, vilde det i Forbindelse med Retten til Fradrag hos Kreditorerne ogsaa for denne Del af Indkomstkildeskatten fremkalde lignende Virkning som den stigende Skala i den almindelige Formue- og Indkomstskat. Man vilde endogsaa naa, at der blev en overordentlig ringe Skat at svare af den, der kun ejede lidt, og havde en betydelig Gæld, medens man samtidig vilde komme henimod den fulde Skat for den, der ejede en stor Ejendom og intet skyldte i den. Det eneste Sted, hvor man ikke kan naa det, som tilstræbes ved den stigende Skala, er over for Papirformuen, men dette har jo ogsaa mindre at sige. Thi der er i hvert Tilfælde noget berettiget i, at Papirformuen ikke faar de samme Reduktioner, eftersom den paagældende jo kun har den Ulejlighed at klippe Kuponer af. Med Hensyn til Papirformuen kan man kun naa det, som er naaet for de meget smaatstillede, nemlig at de kunne faa tilbagebetalt Skatten. Saa er der indvendt, at det er en Skat, man kunde vælte over paa Debitorerne. Denne Indvending er jo imødegaaet af Finansministeren. Der er ej heller Tvivl om, at naar en Skat af 2 pCt. lægges paa al Formue i Landet, kan der ikke være Tale om, at man kan vælte den over. Men det undrede mig ganske vist i særlig Grad at høre den Indvending fremsat af det ærede Medlem for Randers. Han fremdrog den samme Indvending, og kort efter nævnede han som en anden Indvending, at Arbejdsgiverne skulde tilbageholde Skatten og indbetale den til Staten. Hvis begge de to Indvendinger gjaldt, var det dog virkelig at unddrage Arbejderne det Gode, som det ærede Medlem maa mene, at de kunne naa, nemlig helt at blive fri for at betale Skat, thi saa meget er sikkert, at hvis en Prioritetshaver kan vælte Skatten over paa Ejeren, saa kunne jo sikkert i langt højere Grad Arbejderne vælte den over paa Arbejdsgiverne ved at forlange Daglønnen forhøjet med Skattefradragets Beløb. Den sikre Vej for Arbejderne til

at blive fri for at betale Skat vilde han jo, naar han havde Ret, have lukket af for, hvis man søjede ham i at borttage Arbejdsgivernes Pligt til at tilbageholde Arbejdernes Skat. Den eneste Indvending mod denne Skat, som for mig har nogen Vægt, er den, at man har ment, at den vilde afficere vore Kreditforeningsobligationer. Man siger, at det er en Uretfærdighed her at lægge Skat paa dem og derved trykke Befolkningen. Jeg vil ærlig sige, at Uretfærdigheden kan jeg ikke se, for kan man lægge indtil 14 pCt. Skat paa andre Værdipapirer, saa kan man selvfølgelig ogsaa med langt større Ret lægge indtil 2 pCt. paa Kreditforeningspapirer. Naar man i Forbindelse hermed videre har sagt, at Pengene vilde vandre ud af Landet, at man vilde sætte dem i andre Landes Papirer, gælder jo det samme over for vore Aktieselskaber og saa meget andet, hvorpaa man ikke har været betænkelig ved pludselig at lægge langt højere Skat. Denne Indvending gælder derfor ikke over for den langt mindre Skat, som her foreslaas lagt paa Kreditforeningspapirer. Nej, det eneste, jeg kan tænke mig, at man virkelig kunde være udsat for, var, at Kreditforeningsobligationer bleve kastede tilbage her til Landet, men dér maa jeg ganske vist sige, at den Erfaring, vi havde fra Konverteringen, giver Grund til at tro, at der ikke ligger meget til Grund for den Frygt. Jeg vil selvfølgelig ikke ellers sammenligne Konverteringen med den forøgede Byrde, der her lægges paa Kreditforeningsobligationerne; thi man tillod eller tilbød jo den Gang Folk, naar de ikke vilde gaa ind paa Konverteringen, at faa deres Penge tilbage; men saa meget er i alt Fald sikkert, at man ved Konverteringen reducerede med eet Slag Kreditforeningspapirernes Værdi ganske anderledes, end der her er Tale om, og saa vidt mig bekendt blev Følgen deraf ikke, at der strømmede saadanne Millioner ind, at det generede vort Pengemarked. Det vil der altsaa heller ikke ved dette Skridt blive Tale om, uanset om det nu var saa stor en Ulykke. — uanset om det ærede Medlem for Thisted (N. Andersen) har Ret, at naar det kom til Stykket, var det maa- ske ikke saa stor en Ulykke, om vi ikke i Fremtiden søgte Laan i Udlandet fuldt saa rask, som vi have gjort tidligere — thi aldeles uanset det, tror jeg ikke, der vilde komme saa mange Millioner tilbage, ikke flere, end at vi ganske sikkert kunde overkomme dem. Alle de Indvendinger, der ere gjorte mod Kildeskatten, have der-